

การศึกษาความสามารถด้านการเขียนโดยใช้แบบฝึกทักษะภาษาไทย ของนักเรียน
ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น
The Study of Hearing Impairment Students' Writing Competency by Using
Thai Language Enhancement Exercise, Khon Kaen School for the Deaf

ARTICLE INFO

Article history

Received: May 3, 2023

Revised: August 5, 2025

Accepted: August 20, 2025

สุรีพร กัลปดี^{1,*}, ศิรินทร สุดสายเนตร², เทอดเกียรติ ฉายจรุง³

ธรรมบุญ รวีผ่อง⁴ และ วีระพงษ์ นระสาร⁵

Sureeporn Kalpadee^{1,*}, Sirinton Sudsainate², Terdkiat Chayjarung³

Thammanoon Raveepong⁴ and Weeraphong Narasarn⁵

ABSTRACT

The purposes of this study were to develop the learning activity management by using Thai language writing exercise as the criteria standard of 70/70, and compare the students' learning achievement scores after learning with the writing exercise with the criteria of 70. The sample of the study consisted of 5 Prathomsuksa 6 students, Khon Kaen School of Deaf, in second semester, academic year of 2022. The sample used the purposive sampling. The research tools were 4 lesson plans, and a 20 items achievement test. The statistics were percentage, mean, standard deviation and t-test (Dependent).

The research results were as follows: 1. The students' learning achievement increased after learning with the writing exercises as 75.66/86.00 which higher than the research criteria, and 2. The students' achievement mean scores were higher after learning with the writing exercises as the statistical significance as .05 level which higher than the specified criteria of 70 percent as 3.20 scores or 86 percent of all students.

Keywords: Writing Competency, Hearing Impairment, Thai Language Writing Exercise

¹⁻³ อาจารย์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ประเทศไทย

Lecturer, Faculty of Education, Rajabhat Maha Sarakham University, Thailand.

⁴ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ประเทศไทย

Assistant Professor, Faculty of Education, Rajabhat Maha Sarakham University, Thailand.

⁵ หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษและภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ประเทศไทย

B.Ed. (Special Education and Thai Language), Faculty of Education, Rajabhat Maha Sarakham University, Thailand.

*Corresponding author; e-Mail address: sureepornsree32@gmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่นตามเกณฑ์ 70/70 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยกับเกณฑ์ร้อยละ 70 กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่นจำนวน 5 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้การเขียนภาษาไทย จำนวน 4 แผน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 20 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test (Dependent)

ผลการวิจัยพบว่า 1) กิจกรรมการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.66/86.00 ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 เท่ากับ 3.20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 86 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด

คำสำคัญ: ความสามารถในการเขียน, บกพร่องทางการได้ยิน, แบบฝึกทักษะภาษาไทย

บทนำ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 กล่าวถึงสิทธิทางการศึกษาว่าบุคคลที่มีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่า 12 ปีตั้งแต่แรกเกิดหรือแรกพบความพิการโดยไม่ค่าใช้จ่ายการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสาร การเรียนรู้ หรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้หรือไม่ผู้ดูแลหรือด้อยโอกาสต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิและได้โอกาสรับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษเพื่อให้สามารถปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคมได้อย่างบุคคลทั่วไป (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542, 2542)

นอกจากนี้พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551 ระบุว่า “คนพิการ” หมายถึง บุคคลที่มีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคม เนื่องจากมีความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ หรือความบกพร่องอื่นใด ประกอบกับมีอุปสรรคในด้านต่าง ๆ และมีความต้องการทางการได้ยินจำเป็นพิเศษทางการศึกษาที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือด้านหนึ่งด้านใดเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทหนึ่งที่มีพัฒนาการทางด้านร่างกายและมีระดับความสามารถด้านสติปัญญาเช่นเดียวกันกับเด็กปกติ จากรายงานการวิจัยเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีระดับความสามารถทางสติปัญญากระจายคล้ายกับเด็กปกติ โดยบางคนมีระดับสติปัญญาอยู่ในระดับต่ำ บางคนฉลาด บางคนฉลาดมากถึงขั้นเป็นเด็กอัจฉริยะ แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจำนวนมากจากค่อนข้างต่ำ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ไม่ได้ยินเสียงของตนเอง เสียงของผู้อื่นและเสียงที่เกิดขึ้นรอบตัวทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีปัญหาทางภาษาและมีทักษะทางภาษาจำกัด คือ ไม่เข้าใจความหมายของเสียง คำพูดและสัญลักษณ์ต่าง ๆ ซึ่งปัญหาเหล่านี้ล้วนเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ของเด็ก อีกทั้ง วิธีการสอนตลอดจนการวัดผลประเมินผลที่ทำกันอยู่ในปัจจุบันเหมาะที่จะนำมาใช้กับเด็กปกติมากกว่า ด้วยเหตุนี้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจึงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนค่อนข้างต่ำกว่าเด็กปกติ (พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551, 2551)

ในการเรียนวิชาภาษาไทยนั้น สิ่งแรกที่จะเริ่มเรียนคือการเรียนรู้พยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ ซึ่งเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้รายวิชาภาษาไทย ตลอดจนการพัฒนาเป็นคำ และประโยคที่ใช้สำหรับสื่อสารเป็นขั้นถัดไป จากการที่ได้สอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น ในเนื้อหาของการสะกดคำพบว่า นักเรียนหลายคนสะกดคำที่ผิด เขียนตัวอักษรสลับกันไปมาบ้าง หรือแม้แต่ไม่เข้าใจในความหมายของคำที่เขียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น ข้อจำกัดหลาย ๆ อย่าง ซึ่งการได้ยินเสียงนั้นเป็นอีกหนึ่งระบบของการพัฒนาการทางการเรียนรู้ ซึ่งเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเหล่านี้คุ้นชินกับการเรียนรู้และสื่อสารกันด้วยภาษามือ จึงทำให้

การเรียนรู้ของการสะกดคำนั้นเป็นไปได้ยาก และยากที่จะสะกดถูกต้องได้

ดังนั้น ชุดกิจกรรมเสริมทักษะทางภาษาไทย ซึ่งเป็นสื่อประเภหนึ่งที่มีจุดมุ่งหมายที่จะพัฒนาทักษะการเรียนรู้ทางด้านภาษาไทยในเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ให้ได้เรียนรู้และเข้าใจในรายวิชาภาษาไทยมากขึ้น พัฒนาและส่งเสริมทักษะที่ดีขึ้น ตลอดจนสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวันในเรื่องของการสื่อสาร เช่น การเขียนให้ถูกต้องเมื่อต้องการสื่อสารกับคนอื่นในชีวิตประจำวัน

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะภาษาไทยกับเกณฑ์ร้อยละ 70

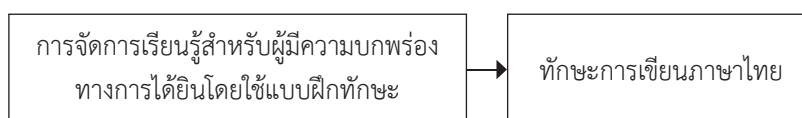
วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่มีระดับการสูญเสียการได้ยิน ตั้งแต่ 90 เดซิเบลขึ้นไปก่อนใส่เครื่องช่วยฟัง ซึ่งได้รับการตรวจวัดการได้ยิน จากนักโสตสัมผัสวิทยา และมีใบรับรองความพิการ มีระดับสติปัญญาปกติ ซึ่งได้รับการประเมิน จากนักจิตวิทยาและไม่มีความพิการซ้อน กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ ปีการศึกษา 2565 จำนวน 5 คน

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่น อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น สังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ ปีการศึกษา 2565 จำนวน 5 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive selection) เนื่องจากนักเรียนไม่สามารถทำแบบฝึกหัดและแสดงท่าทางภาษามือบอกคำศัพท์หรือตอบคำถามได้

กรอบแนวคิด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้สาระภาษาไทย โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทย ผู้วิจัยสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 4 แผน รวมทั้งสิ้น 6 ชั่วโมง และนำแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ยความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($=4.73$, $S.D.=0.05$)
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก เลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย ระหว่าง 0.60-0.80 มีค่าอำนาจจำแนก ระหว่าง 0.22-0.76 และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ด้วยวิธีหาค่าความเที่ยงแบบโลเวท (Lovett Reliability) จำนวน 20 ข้อ ผลการวิเคราะห์ พบว่า ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับมีค่าเท่ากับ 0.82 ซึ่งเป็นค่าที่ยอมรับได้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยชี้แจงจุดประสงค์ เนื้อหาสาระการเรียนรู้ให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทราบถึงรูปแบบการเรียนการสอน ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะภาษาไทย และชี้แจงเกณฑ์การวัดและประเมินผล
2. ดำเนินการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test)

3. จัดกิจกรรมการเรียนรู้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทย จำนวน 4 แผน รวมทั้งสิ้น 6 ชั่วโมง

4. เมื่อเสร็จสิ้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แล้วทดสอบหลังเรียน (Post-test)

6. นำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน ไปวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อสรุปผลการทดลองตามจุดประสงค์ของการวิจัยต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยโดยใช้การวิเคราะห์ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ E1/E2 เท่ากับ 70/70

2. วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 70 โดยการทดสอบค่าที่ t-test (One sample t-test)

ผลการวิจัย

1. กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ E1/E2 เท่ากับ 70/70 ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการหาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

กระบวนการ/ผลลัพธ์	คะแนนเต็ม	คะแนนรวม	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ
ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E1)	60	227	45.40	1.95	75.66
ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E2)	20	86	17.20	0.75	86.00
ประสิทธิภาพของแผนกิจกรรมการเรียนรู้ (E1/E2) เท่ากับ 75.66/86.00					

จากตารางที่ 1 พบว่า ก่อนเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทย นักเรียนมีค่าเฉลี่ยคะแนนร้อยละ 75.66 และหลังเรียนค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับร้อยละ 86.00 ซึ่งเพิ่มขึ้นร้อยละ 10.34

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยกับเกณฑ์ร้อยละ 70 ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยกับเกณฑ์ร้อยละ 70

การทดสอบ	n	คะแนนเต็ม	คะแนนเกณฑ์	$\bar{X}$	S.D.	%	t	Sig.
หลังเรียน	5	20	14	17.20	0.75	86	14.70	0.00

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 พบว่า หลังจากการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 17.20 คะแนน ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ที่ตั้งไว้ 3.20 คะแนน และคิดเป็นร้อยละ 86 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด

สรุปผลการวิจัย

1. กิจกรรมการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่นมีประสิทธิภาพ 70/70 เท่ากับ 75.66/86.00 ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 เท่ากับ 2.30 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 86 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด

อภิปรายผล

1. การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนโดยใช้แบบฝึกทักษะภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดขอนแก่นมีประสิทธิภาพ 70/70 เท่ากับ 75.66/86.00 ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ทั้งนี้ อาจเนื่องจากแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยมีรูปภาพสีเส้นเป็นแรงจูงใจในการทำงานและการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะด้านการเขียน ทำให้มีพัฒนาการสูงขึ้น สามารถเขียนสื่อสารและเข้าใจความหมายที่ตรงกันดังที่ ปัทมา ผาสุขมูล (2552) กล่าวว่า แบบฝึกการเขียนสะกดคำ ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นนั้นได้พัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียน โดยเน้นให้นักเรียนฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง ด้วยวิธีการที่หลากหลาย เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้โดยเฉพาะการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน ว่าเป็นขั้นตอนอย่างชัดเจน มีสีสัน น่าสนใจ มีภาพประกอบ แล้วทำให้นักเรียนมีความสนใจที่จะมองข้อคำถาม และมีความกระตือรือร้นที่จะทำได้อย่างดี และโดยเฉพาะได้เรียงลำดับจากง่ายไปยาก มีรูปภาพประกอบ มีรูปแบบน่าสนใจ หลากหลายรูปแบบ มีภาษาเหมาะสมกับวัยและระดับผู้เรียน อีกทั้งสามารถทบทวน ฝึกฝนเพื่อหาความรู้ต่าง ๆ ที่ได้เรียนไปแล้วได้จำจนสามารถปฏิบัติได้ด้วยความรู้ความชำนาญ ดังนั้นการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะจึงส่งผลให้มีความก้าวหน้าในการเรียน สอดคล้องกับการศึกษาของ สุนันทา สายแวว (2552) พบว่า การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ผสมสระลดรูปเปลี่ยนรูปที่สะกดตรงตามมาตราตัวสะกด กลุ่มสระภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำที่ผสมสระลดรูปเปลี่ยนรูปที่สะกดตรงตามมาตราตัวสะกด หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 สอดคล้องกับ การ์เซีย (Garcia, 1998) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเขียนสะกดคำจากรูปแบบการสอนสะกดคำ 2 รูปแบบ คือ การสอนสะกดคำแบบให้นักเรียนฝึกเองกับการสะกดคำตามหนังสือ โดยครูแต่ละกลุ่มจะสอนโดยใช้โปรแกรมการสอนอ่านเหมือนกัน และการสอนเขียนทุกวันตามเวลาที่กำหนดไว้ การสอบใช้การสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ผลการศึกษาพบว่า การสอนสะกดคำแบบให้นักเรียนฝึกเองมีผลดีกว่าการสอนสะกดคำตามตำราในด้านการอ่านคำศัพท์และการวิเคราะห์คำศัพท์ นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันในเรื่องจำนวนคำศัพท์ที่ใช้ในระดับที่สูงกว่าประถมหนึ่ง ความยาวของประโยค และจำนวนหน่วยคำนอกจากนี้นักเรียนสะกดคำ โดยนักเรียนคิดเอง มีการอ่านทบทวน การเขียนคำ วิเคราะห์คำที่ใช้ ตลอดจนมีการช่วยเหลือ หรือซักถามเพื่อน เพื่อช่วยในการสะกดคำบ่อยครั้งมากกว่านักเรียนอีกกลุ่มหนึ่ง และนักเรียนที่เรียนสะกดคำจากตำราใช้พจนานุกรมบ่อยครั้งมากกว่านักเรียนอีกกลุ่ม

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 เท่ากับ 2.30 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 86 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด โดยมีคะแนนการเขียนสะกดคำสามัญ จนสามารถเขียนสื่อสารได้ ทั้งนี้ได้มีการเปรียบเทียบผลคะแนนในการใช้แบบฝึกทักษะด้วยซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วงศ์เดือน เป็ดทอง (2550) ทำการศึกษาเปรียบเทียบความรู้เรื่องการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการสอนด้วยแบบฝึกทักษะกับการสอนตามคู่มือครูของกรมวิชาการ โรงเรียนเทศบาลศาลาปูน สังกัดเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา พบว่า แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำมีประสิทธิภาพเท่ากับ 85.33/83.63 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้ และการสอนด้วยแบบฝึกทักษะสูงกว่านักเรียนที่ได้เรียนตามคู่มือครูของกรมวิชาการอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับ วลารัตน์ ปฏิวะศ (2551) ทำการวิจัยเรื่องการใช้การวัดประเมินผลควบคู่การฝึกทักษะการเขียนในการส่งเสริมพัฒนาการการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า นักเรียนได้รับการวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียน มีพัฒนาการการเขียนสะกดคำ มีทักษะการทำงานร่วมกัน มีการสนทนาตอบโต้ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลต่อการพัฒนาการเรียนรู้อย่างเต็มตามศักยภาพ โดยพัฒนาการเขียนสะกดคำนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในชั่วโมง 1-2 ในมาตราแม่กบ แม่กน แม่กด อยู่ในขั้นที่ 1 และ 2 แม่กนและแม่กด อยู่ในขั้นที่ 3 อยู่ในชั่วโมงที่ 7-8 ในมาตราแม่กบ แม่กน แม่กด อยู่ในขั้นสูงที่ 4 และความสามารถในด้านการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามตัวสะกด มาตราแม่กบ แม่กน แม่กดในแต่ละขั้นมีการเปลี่ยนแปลงสูงขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1. การสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะ ครูควรจัดเวลาเรียนให้ยืดหยุ่น ให้มีชั่วโมงเรียนที่ต่อเนื่องกัน ไม่ควรกำหนดเวลาในการทำงานให้เสร็จภายในชั่วโมงเรียน นักเรียนจะเกิดความกดดัน เนื่องจากนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่มีการเรียนรู้ผ่านเสียง การจดจำการสะกดคำเป็นเรื่องยาก และควรเปิดโอกาสให้นักเรียนถามข้อสงสัย
2. แบบฝึกทักษะควรมีสีสันและรูปภาพเพื่อดึงดูดความสนใจ เนื่องจากนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะจดจำสัญลักษณ์ได้ดี

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับการเขียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยในเรื่องต่าง ๆ โดยบูรณาการแบบฝึกทักษะกับหน่วยการเรียนรู้อื่น ๆ
2. ควรส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาการเขียนในเนื้อหาอื่น ๆ โดยใช้แบบฝึกทักษะ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

เอกสารอ้างอิง

- ปัทมา ผาสขมูล. (2552). การพัฒนาแบบฝึกการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านตำแย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดอุบลราชธานี เขต 1 [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต]. สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี.
- วลารัตน์ ปฏิวศ. (2551). การใช้การวัดประเมินค่าการฝึกทักษะการเขียนในการส่งเสริมพัฒนาการการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วงเดือน เป็ดทอง. (2550). การศึกษาเปรียบเทียบความรู้ด้านการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการสอนด้วยแบบฝึกทักษะกับการสอนตามคู่มือครูของกรมวิชาการ [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- สุนันทา สายแวว. (2552). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ประสมสระลดรูป-สระเปลี่ยนรูปที่สะกดตรงตามมาตราตัวสะกด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551. (2551, 5 กุมภาพันธ์). ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 125 ตอนที่ 39 ก. หน้า 25-35.
- พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. (2542, 19 สิงหาคม). ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 116 ตอนที่ 74 ก, หน้า 1-23.
- Garcia, C.A. (1998). The Effect of Two Types of Spelling Instruction on First-Grade Reading Writing and Spelling Achievement. *Dissertation Abstracts International*, 58(9), 34-59.